

Tempo Doeloe, vroegere tijd, is een korte beschrijving door Gerrit van Faassen van het "Indië-leven" van enkele veteranen. In dit verhaal staat Piet J. Koole centraal.

Piet Koole was een van de weinige Hardenbergers die dienst nam als Oorlogsvrijwilliger (OVW-er). Op 15 januari 1946 startte zijn opleiding in de Alexanderkazerne, waar hij werd klaargestoomd om dienst te doen als motorordonnans bij de verbindingstroepen. Met de Johan van Oldebarneveld voer hij op 5 oktober naar Engeland. Na een verblijf in Aldershot, dat in hoofdzaak bestond uit parades lopen, vertrok hij op 27 november met de Kota Inten naar Indië. Koole werd als ordonnans ingedeeld bij de afdeling verbinding van de V-brigade. Nadat hij via Priok in Batavia was aangekomen, werd hij al gauw met vijf andere ordonnansen overgevlogen naar Bandoeng. Het reizen moest wel per vliegtuig, omdat over land gaan te gevaarlijk was. In Bandoeng bleek dat er maar twee motoren beschikbaar waren, achtergelaten door de Engelsen en eigenlijk bestemd voor KNIL-ordonnansen. Ze moesten er voorlopig maar samen mee doen, totdat de beloofde Harley's kwamen. In Bandoeng was het volgens Koole vrij rustig. Hij was al snel aan het Indische eten gewend en had goede contacten met de plaatselijke bevolking. Toen de Eerste Politie Actie van start ging vertrok Koole naar Midden-Java. Tijdens die actie werd er bij zijn onderdeel weinig geschoten. Later werd het echter gevaarlijker, toen de peloppers meer en meer aanvallen uitvoerden. Koole verbleef toen in de omgeving van Banjoemas. "Het werk als ordonnans was soms heel eenzaam, en ook wel gevaarlijk", vertelt Koole, "je had alleen maar een cilinderrevolver met zes patronen en een handgranaat bij je." Hij herinnert zich nog dat er in de nieuwjaarsnacht van 1947 op 1948 groot alarm was. Alle ordonnansen moesten naar de buitenposten om berichten over te brengen. Ook Piet vertrok met een bericht op zak. Na uren rijden op z'n Harley Davidson, over zeer slechte wegen met grote gaten, kwam hij bij een Kali waar hij een brug moest oversteken. Tot zijn verbazing bleek dat de brug was verdwenen, totaal vernield. Plotseling scheen er aan de andere oever een flauw licht en iemand riep: "Is daar iemand?" Het bleek een Nederlandse luitenant te zijn, die met zijn jeep ook wilde oversteken. "Beiden zijn we naar beneden, naar de Kali gelopen en ik heb hem het bericht overhandigd. Eigenlijk mocht dat niet, want je moest het persoonlijk aan de geadresseerde overhandigen." Na de Tweede Politie Actie kwam Koole in Soerakarta terecht, het huidige Solo. Het bivak was een kantoor dat vol vliegtuigbommen lag die ze met touwen hebben vastgelegd om problemen te voorkomen. In Solo was het zeer gevaarlijk, 's nachts mocht je niet op straat komen. Als er berichten overgebracht moesten worden kwam er een tank, waarmee ze de brieven naar hun bestemming brachten. Aan de tijd in Solo heeft Koole nog een prachtige djatihouten dienstkist overgehouden, die afkomstig was uit het paleis van de Sultan van Solo. Van de verbindingsafdeling van de V-brigade waar Koole toe behoorde is niemand gesneuveld, maar wel waren er enkele zwaargewonden. Piet Koole heeft er geen spijt van dat hij in Indië is geweest, maar zijn mening over deze oorlog is duidelijk: zinloos. Op 30 november 1949 kwam Koole behouden aan in Nederland, na een reis met de Volendam.